

DE AANHOUDER WINT

Joke Kloten

Op één van de twee mooie voorjaarsdagen van maart rijd ik naar Eesergroen. Onderweg zie ik de boeren al druk bezig op het land. De aarde is versgeploegd, ik ruik de lucht van mest en ik meen al een waas van groen te bespeuren over sommige akkers. Twee dansende citroenvlinders maken het lente-gevoel compleet. Eesergroen is een klein dorp midden in het Drentse land. Het ligt tussen de Hondsrug en het Ellertsveld waar lang geleden de reuzen Blert en Brammert rondzvierven en de streek onveilig maakten. Vanaf de weg Groningen-Emmen, die hier een lichte glooiing vertoont,

neem ik de afslag Eeserveen/ Schoonoord. Een landelijke klinkerstraat leidt naar Eesergroen. Het gehucht bestaat uit een paar huizen, een enkele boerderij en Herberg 'de Aanhouder Wint.' Een ietwat ongebruikelijke naam voor een pension maar wel heel toepasselijk, dat blijkt na het aanhoren van het verhaal van Wim en Marianne Wubs.

Als ik parkeer is Wim druk doende met werkzaamheden rond het huis. Het is mooi weer en daar profiteert hij van. Het huis, hun pension, is van het boerderij-type. Toen ze het kochten in 1977 was het een café-biljart annex boerenbedrijf. In hun achterhoofd zat al wel de gedachte om in de toekomst iets toeris-

tisch met huis en schuur te doen. Nu, negen jaar later, is de boerderij herschapen in een klein toeristisch bedrijf, een pension met negen kamers en een gezellige gelagkamer. Het oude schuurtje naast het huis is verbouwd tot zomerverblijf en sinds vorig jaar staan er twee Scandinavische trekkershutten op het terrein. De herberg heeft veel te bieden aan een ieder die de rust en ruimte zoekt van het Drentse platteland. Aan rust en ruimte ontbreekt het niet in Eesergroen. Het landschap is er weids daar tegen de Hondsrug aan. Het pension heeft een aantal kamers die zijn aangepast voor mensen die een handicap hebben. Ook het huisje en de trekkershutten zijn geschikt gemaakt voor rolstoelgebruikers. Marianne: *'Wij willen een pension voor iedereen. Niet uitsluitend voor mensen met een handicap.'*

Wim en Marianne Wubs

Zomers vakantiegasten

Wim en Marianne zijn van origine geen Drenten. Wim is geboren in Groningen en Marianne komt uit Weesperkarspel. Weesperkarspel bestaat echter niet meer. De flats van de Bijlmermeer zijn daar zo'n twintig jaar geleden gebouwd.

Marianne vertelt: *'Zoals ik vroeger woonde in ons dorp zo is Eesergroen nu.'* In de beginjaren van hun huwelijk woonden Wim en Marianne in Gasselte en hadden zomers pensioengasten. Ze woonden erg mooi in Gasselte en wilden de mensen uit het westen van het land daarvan ook laten genieten.

Later verhuisden ze naar Borger waar ze ook kamers verhuurden aan vakantiegangers. Tijdens ons gesprek is Marianne het meest aan het woord, boordevol enthousiasme, een echte spraakwaterval. Wim is rustig en bedachtzaam, vult af en toe aan. Hoe zijn ze er toe gekomen om een eigen toeristisch bedrijfje te beginnen? Ze wilden een droom verwezenlijken. Ze zijn puur enthousiast begonnen aan de verbouw van huis en schuur om er een pension van te maken.

Toen ze verhuisden van Borger naar Eesergroen was de schuur naast het huis weinig meer dan een bouwval. Marianne: *'Je keek door de muren en door het dak.'* Ze gingen aan de slag om de schuur te verbouwen tot vakantiehuisje met de bedoeling dat te verhuren. Toen ze bezig waren, zeiden kennissen dat er weinig kleine en gezellige vakantie mogelijkheden waren voor gehandicapten. Op dat gebied is alles zo grootschalig en bijna alleen gericht op groepen. En of

Interieur van 'De aanhouder wint'

zij daar iets aan konden doen. Wim: *We hebben toen maar meteen brede deuren gemaakt en alle drempels eruit gelaten. Dat was het begin. En je weet absoluut niet waar je aan begint!*

Voor het seizoen 1980 was het huisje klaar en kon de verhuur beginnen. Op advertenties in landelijke bladen kregen ze veel reacties. De gasten die kwamen waren laaiend enthousiast. Eindelijk eens een kleine en knusse vakantieplek, zo aangepast dat het amper te zien is.

En toen ging het verder. Wim: *'Wemoesten kiezen, uitbreiden of stoppen, want het huisje alleen was te weinig.'* Geen van beiden had een horeca-achtergrond of enige ervaring in die sektor. Wel hadden ze ervaring in het omgaan met mensen. En het waren de mensen, de vakantiegangers, die voor hun de doorslag gaven. Die voelden zich in Eesergroen op hun gemak.

Het nemen van een beslissing was niet zo moeilijk meer. *'We wilden heel graag uitbreiden, maar hoe?'* zegt Marianne. Een kennis, die altijd al zeer betrokken was bij het toerisme en de recreatie voor gehandicapten, heeft de zaak op een gegeven moment aan het rólén gebracht. Van hem hebben ze veel steun gehad toen hun plan om het huis te verbouwen tot pension vaste vorm aannam.

Mensen kunnen hun verhaal kwijt

'De grote nachtmerrie begon,' zoals Marianne het uitdrukt.

Plannen maken, plannen wijzigen, strepen. Momenten dat je het niet meer ziet zitten. Toch maar weer doorgaan, de aanhouder wint.

De verbouwing van boerderij tot pension is nu vrijwel rond. Wim en Marianne zijn hard aan het werk om de pensionkamers voor het seizoen klaar te hebben. Ze hebben ieder een halve baan, werken om de week. Wim is van beroep stoffeerder en Marianne is verpleegkundige. Het kan nog niet uit dat ze mensen in loondienst nemen. Het pension zit nog in een aanloopperiode en het wordt erop of eronder. Ze krijgen veel hulp van vrienden en kennissen en ook hun beide zoons helpen een handje mee. De jongste wil over worden en de oudste kok.

Het is de bedoeling om het bedrijf self-supporting te maken. Maar voorlopig koken Wim en Marianne zelf voor hun gasten en verrichten ook het schoonmaakwerk.

Marianne: *'Gastvrijheid en een gezellig onthaal staan hoog in ons vaandel. Wij hebben altijd veel contact met onze gasten. Mensen kunnen hier hun verhaal kwijt. En dat vinden wij heel belangrijk.'*

Moelijk te vinden

In de grote tuin die om het huis ligt staan twee trekkershutten die vanaf vorige zomer in de verhuur zijn. Zo'n hut is een ideale overnachtingsplaats voor vakantiegangers die per fiets of te voet door het Drentse land trekken. Niet ver van de hutten is een overdekte recreatieruimte in aanbouw waar de gasten bij slecht weer kunnen tafeltennissen, biljarten of spelletjes doen.

Een probleem vinden Wim en Marianne de bewegwijzering naar hun dorpje. Llangs de weg Groningen-Emmen staat Eesergroen niet aangegeven. Ook voor fietsers die willen overnachten in een trekkershut is de herberg vaak moeilijk te vinden omdat de bewegwijzering naar Eesergroen onvoldoende is. Marianne: *'Wij hebben hier wel vakantiegangers gehad die huilend en in de stromende regen op de fiets in het pikkedonker aankwamen. Ze hadden kilometers rondgereden voordat ze ons eindelijk hadden gevonden.'*